

ANA SORINA CORNEANU

HAI, SĂ VORBIM DESPRE VIAȚĂ!

Cîștigătoare a concursului UNITER
Cea mai bună piesă românească a anului 2019

În **Selecția finală**, au mai fost nominalizate:

FEMEIA CARE TOT UITĂ SĂ SE NASCĂ
de Cătălina Florina Florescu

CASA CU STIHII de Stela Giurgeanu

ȚARA DE FUM de Olga Delia Mateescu

*Concursul, Premiul și editarea volumului se
desfășoară sub egida și cu sprijinul*

CASEI REGALE A ROMÂNIEI

Editură a UNITER

Coperta: **Dan Stanciu**

Redactor: **Elena Popescu**

© *UNITEXT, Editură a UNITER, București, 2010*

Colecția **PIESE NOI**

Seria **DRAMATURGI ROMÂNI**

ISBN: 978-973-8129-69-6

ANA SORINA CORNEANU

TEATRU

**HAI, SĂ VORBIM
DESPRE VIAȚĂ!**

Editura UNITEXT

București, 2020

PERSONAJE:

GRETA (o tânără între 20 și 30 de ani, slăbuță, brunetă, îmbrăcată într-o ținută office, care nu i se potrivește deloc)

MOTTO

*Dansați, dansați, altfel
suntem pierduți.*

Pina Bausch

MONOLOG DRAMATIC

*Greta stă pe un scaun, cu o postură
dreaptă și mâinile în poală. Moment
îndelung de tăcere.*

Fă-i praf, nu-i lăsa să-ți spună ei
cum stă treaba cu viața. Aici miroase
a... toaletă. N-or avea aerisire la baie...
de ajunge mirosul ăsta până aici. Nu
mi se pare normal. În fine...

*Privește în public, trece cu privirea
în stânga, către culise, revine asupra
publicului, parcă încearcă să spună
ceva – dar renunță, privește în jos,*

își freacă mâinile, privește din nou în culise, revine cu ochii în public.

Ah, n-am observat... Bună ziua! Greta, încântată! Mulțumesc pentru invitație. Cu ce să încep, nu știu, nu știu exact cu ce ar fi mai potrivit să încep. Da, firește, cu motivul pentru care sunt aici.

Trage aer adânc în piept.

Se gândește frecvent la teoriile fizicii cuantice, la curentul ăsta bine marketat – spiritualitate. Atâtea teorii câte circulă o fac să nu se mai înțeleagă dacă adevărul e o utopie, o pârghie care să te țină ancorat în disciplină – sau, dacă el există, cum știi că e și cum se poate defini.

Se gândește la teoriile despre viață, cea actuală și cea de apoi. O obsedează o întrebare: avem un minimum de control asupra vieții – sau totul stă scris? Ești creatorul propriei tale realități. Asta e o teorie. Altă – spune când și ce o vrea

Dumnezeu. Și mai e una. Una care le anulează pe cele două de mai înainte, anume că ți-ai ales, încă înainte de naștere, cursul vieții actuale. Respectiv – nu o poți crea acum, ai făcut-o deja. Dar tu, nu divinitatea. Cu orice gând și întrebare lucrurile devin și mai confuze, fiecare întrebare s-a triplat, fiecare răspuns a născut alte trei întrebări.

E un șir periculos de informații. E important că s-a trezit. Că a înțeles că există ceva mai mult decât ce trăim în fiecare zi, că ne guvernează un motor numit Karma, că ne construim realitatea, că putem schimba lucruri în cursul vieții – deja scris – (?) că putem măcar să ne amăgim asupra ideii. Întrebările nu conțin.

De când a descoperit și a început să aprofundeze și să-și exploateze latura asta mai puțin laică, să cerceteze ce e dincolo de cotidianul imediat, e obsedată de înțelegerea lucrurilor. Doar că, pe măsură ce își

pune întrebări și găsește răspunsuri, întrebările se înmulțesc, răspunsurile generează noi confuzii și curiozități.

Nu, nu se oprește niciodată. Normal, n-ai cum să te oprești. Odată ce ai început să ieși din ignoranță și să descoperi, oricâte eforturi ai face, să fim serioși, nu mai poți redeveni un neștiutor. Tot ce părea interesant la început, descoperirea unor astfel de lucruri, ca și cum nimic periculos nu s-ar ascunde în ele, a devenit o corvoadă.

Își dorește să nu mai aibă astfel de gânduri și întrebări, astfel de preocupări, dacă vreți. Să revină la starea de ignoranță. Când gândurile astea îi erau complet străine. Când informația asta nu ajunsese la ea, sau când era superficială, când nu o interesa decât de suprafață, nu cu adevărat.

Își toarnă un pahar cu apă. Continuă să vorbească. E îndreptată către public, însă nu fixează pe nimeni,

*vorbește mai mult pentru ea însăși.
Pare un monolog interior.*

Se tot întreabă dacă vreuna din teoriile astea e validă, dacă devine validă aia în care crezi. Dacă ne așteaptă o viață veșnică fericită, în care o să plutim în Univers – ca niște particule energetice, monade perfecte; dacă Raiul și Iadul sunt ca în cărțile de religie care sperie copiii, dacă ne reîncarnăm – și revenim pentru a învăța tot ce n-am învățat în viețile trecute. Sau dacă nu mai e nimic, iar toate sunt teorii care să ne disciplineze, motoare care să ne țină în frâu, în mod subtil, cât să nu se instaleze haosul universal.

Mă iertați, ce e mirosul ăsta? Simt așa... un miros... de ars. Miroase a ars, a plastic ars. A, nu, doar dacă puteți deschide fereastra, nu-mi place aerul condiționat.

I-ar plăcea să știe care e varianta adevărată, oricât de neplăcută ar fi. Orice variantă, oricât de dură, e mai

binevenită decât ipotezele, întrebările fără sfârșit, răspunsurile generatoare de alte întrebări. N-are sens ce spune, ce cere, ce face. Dar nu se poate opri. Vrea lucruri mai concrete.

Aude frecvent că e cazul să bea mai mult, să se distreze mai mult – poate, orice e nevoie, că are gândurile astea... pentru că n-are altceva mai bun de făcut. Are prea mult timp liber. Are preocupări prea înalte. Uite, oamenii care muncesc 12 ore pe zi, de exemplu, ca să hrănească trei copii... n-au timp de astfel de gânduri...

Nici nu-i interesează. Poți să le spui, le trece pe lângă ureche orice astfel de informație, o ignoră.

Bea apă. Scurtă pauză. Reia.

Odată ce nu te gândești la asta, nici nu se activează butonul roșu. Dacă ai început să te gândești... nu se mai dezactivează. Dacă muncesc 12 ore pe zi – ca să asigure pâinea copiilor, atunci evident că nu au timp

de astfel de gânduri și întrebări. Atât ți-ar trebui, să te apuci să deschizi subiectul, imediat ți-ar răspunde cu ocară – să te potolești cu prostiile astea. Au lucruri mai bune la care să se gândească, nu au timp de crize existențiale. Nu-și permit să facă filosofie. Nu mai gândesc cu mintea, ci cu stomacul. Văd lumea în facturi, griji, cifre, nevoi imediate.

O fac să se simtă vinovată. Se simte vinovată că are timp să se gândească la ciclul existențial. Că nu are trei copii cărora să le asigure pâinea, că are gânduri și întrebări fără legătură cu realitatea imediată. Stai, nu despre realitatea imediată e vorba și aici? Nu e fiecare zi o cifră care se adaugă la factura Karmei – pe care o vei avea de plătit... apoi?

Nu știu, zic și eu...

Se gândește chiar să nu-i judece, cine știe câte zero-uri îi apar pe factura Karmei. Da, e complicat. Când începi să cunoști, dificil să renunți...

e puțin spus. Imposibil e singura variantă validă. Da, poți să mai fluturi mâna, cu un gest scurt, ca un plici care lipește, cu mișcări scurte, o muscă, și să te obligi să ignori gândurile, dar e doar o chestiune pe termen scurt.

Gândurile tac, dar nu dorm. Sună ca un ceas deșteptător – exact atunci când credeai că au rămas, în sfârșit, fără baterie. Caști ochii și realizezi că nu trec. Că sunt tot acolo, rămân acolo. Nu mai poți da înapoi, există doar înainte, ai devenit nelimitat în cunoaștere. Cine a zis că ignoranța e periculoasă? Să vezi de ce e capabilă cunoașterea!

Oamenii spun că ignoranța te ține în beznă, dar să vezi în ce bezna te torturează cunoașterea. Fără obiecte ascuțite, fără să te atingă, fără să te jignească. Cunoașterea e un agresor pasiv. O accesezi, iar ea lasă toată responsabilitatea asupra ta. Singur te torturezi. Te lupți cu tine, dai vina pe ea, dar ea e de mult timp retrasă,

are mâinile curate. Ești doar tu. Tu și mintea ta.

Se uită la ceas.

E târziu. N-aș vrea să vă răpesc prea mult timp, aș vrea totuși să fiu cât mai lămuritoare cu privire la prezența mea aici. Lămuritoare – mai ales pentru mine.

Despre ce vorbeam? Da, cu cât știi mai mult, cu atât ai impresia că nu știi nimic. Cu cât știi mai puțin, cu atât crezi că ești buricul pământului – și poți să-i înveți și pe alții. Cu toate că a fugit toată viața de varianta asta, odată cu obsesia cunoașterii și criza existențială...a ajuns la concluzia că e de preferat să te crezi buricu' pământului, să gândești cu stomacul și să fii fericit crezând că le știi pe toate, decât să îți dai seama cât de mic și la voia sorții ești. Sau... nu ești? Exact la asta se rezumă criza existențială.

Întrebările nu se opresc, explicații nu există, iar dacă încep să se contureze, automat se destramă în zeci de alte întrebări.

Ea știe că e un joc fără final. Jocurile minții nu au decât început. Nu le poți opri. Nu îți sunt prezentate regulile, ci doar premiul final. Dar nu ți se spune că e posibil să nu ajungi la final – sau că e nevoie să treci prin furcile caudine, nu poți spune pas, regulile se schimbă permanent pe parcursul jocului, iar jocul e posibil să nu se încheie. Să îl joci toată viața, să te înnebunească și să nu te poți retrage, să nu ai voie nici să pierzi, să rămâi în joc – chiar și în postura de veriga slabă.

Știe și că se poate transforma, oricând, într-o ruletă rusească. E conștientă că deține controlul, ca mintea ei îi joacă feste, dar ca fetele astea sunt de ea însăși înzestrate cu putere. Știe că ea le-a alimentat, a înțeles, cel puțin în teorie, că e un joc în

care a intrat de bunăvoie, că e posibil chiar că ea să-l fi construit, piesă cu piesă, regulă cu regulă, dar că acum nu mai are control asupra creației proprii. Sau are. Dar și-a pierdut îndemânarea. I-a dat minții atât de multă putere, încât a devenit dominată de produsul ei. Ca într-o variantă în care Pygmalion se răzbuna pe mâna care l-a sculptat – și i-o retează. Se crede mai frumos, mai puternic, mai capabil. Perfect. Deține controlul.

Ce se aude? Auziți și dumneavoastră? Așa e și cu mintea. Tu o înzestrezzi, dar ea te domină. Nu trebuie să o lași să facă mai mult decât ești dispus tu să accepți. O poți concedia oricând, îi poți reduce atribuțiile, o poți controla, manipulează-o fără milă și regrete. Nu e loc pentru resentimente.

Vorbește cu ton explicativ.

Da. Știe că nu mintea o educa pe ea, ci invers. Dar nu e ușor. E cu atât mai

greu atunci când conștientizezi asta, pentru că tinzi să cazi în comoditatea de a da vina pe altcineva decât tine. Pe o forță exterioară. Da, da, aia care e responsabilă pentru tot ce nu reușim noi.

Știe că de ea ține să controleze gândurile astea și crizele existențiale, să intre în stratul superficial – cotidian. Să se concentreze pe pâinea aia, pe cerințele stomacului, pe distracțiile la îndemână, să nu se mai gândească la ce urmează, la regulile Universului, la ce e Universul ăsta, la teoriile astea care au devenit o modă. Crizele existențiale, întrebările, filosofia și iubirea sunt pentru oamenii fericiți, i-a spus cineva. Nu oricine își permite luxul ăsta. Majoritatea se concentrează pe pâine.

Nu trebuie să uitate asta, nu are voie. Cineva întotdeauna are grijă să îi amintească. E firesc să vrei să evoluezi, de-asta ai venit pe Pământul ăsta, doar că nu e în regulă când o

faci. Nu e ușor să evoluezi și să rămâi, în același timp, ancorat în glumițele pe care le auzi la fiecare pas. Nu toate te mai amuză. Iar dacă nu râzi la ele...trebuie să cam fii pregătit să râzi singur – în casă. De tine. Și de preocupările tale spirituale. Alea care nu încetează niciodată, odată activate, nici măcar atunci când ești ocupat, vorb’ia.

Ieri, de exemplu, se gândea la a câta viață pe pământ se află. Dacă e prima, a șaptea, a patra, dacă există așa ceva – sau e o teorie care vinde bine. Se gândea și că, dacă ar fi pe bune teoria asta, ar vrea să fie la ultima, ca să le testeze și pe celelalte. Sau să mai vină o dată, dar sub forma unui guru care trăiește 102 ani. Sănătos tun, cu o karmă curată ca lacrima: karma dumneavoastră a fost achitată, mulțumim. Care le știe pe toate și nu mai caută răspunsuri, din contră, le răspunde altora. Un fel de Osho.

Ieri a citit o carte despre inteligență. Unul – care se trezise înaintea ei – spunea că miturile au viață grea. Ca ăla care crede că inteligență are un caracter nobil nu are destulă inteligență să își dea seama că nu e decât un blestem. S-a simțit înțeleasă, a simțit că nu e singura care își consuma vremea cu probleme existențiale. Bine, nu că ar fi crezut că e vreo grozavă – cu preocupări extraordinare, dar era aproape sigură că e printre puținii nebuni rămași în libertate.

Se gândea repede la alea douăsprezece ore de muncă pentru pâine. Crizele existențiale păreau un mizilic pe lângă o pâine greu câștigată. Poate chiar avea prea mult timp să se gândească la asta, poate ceilalți aveau dreptate când îi spuneau că lumea e prea ocupată să aibă gânduri. Că ar trebui să gândească și ea cu stomacul, că iubirea e pentru oamenii fericiți și bogați, care nu trebuie să se gândească la pâinea cea de toate

zilele, iar crizele existențiale, filosofia asta de doi bani, mai exact, e pentru minți odihnite.

Oare Dumnezeu ne ascultă rugăciunile? Sau doar ne-a oferit liberul arbitru, posibilitatea de a face alegeri, iar acum trebuie să ne rugăm de noi să le facem corect?

Lumea zice că nu trebuie să aștepti nimic de la un personaj imaginar cum e Dumnezeu. Dar lumea zice multe. Chiar, cum au ajuns ceilalți la concluzia că Dumnezeu e un personaj imaginar?

Clar... și lor le-a luat ceva meditație, probabil au tras concluzia asta în timpul vacanței, când nu se mai gândeau la pâine, când aveau mintea mai odihnită. Când nu mai erau nevoiți să se gândească la banii de pâine, ci mai degrabă la platoul cu mici și prăjeală pe care îl comandaseră pe plajă. Nu poți să spui nici că există, nici că nu există un lucru – fără să te gândești un timp la

posibilitatea aia, oricare ar fi ea. Uite, încă o formă de ipocrizie; nu e timp să te gândești la lucruri mari, dar o faci oricum, doar ca o faci cu melodramă. Trebuie să te victimizezi mai întâi, ca să știe toată că-ți urăști jobul, că ești ocupat și ai responsabilități, așa se face corect.

Mai mult sau mai puțin, toată lumea se gândește la asta; la sensul vieții, la scopul nostru pe pământ: suntem aici să mâncăm bine, să ne distrăm, să evoluăm, să le facem pe toate trei- sau să bifăm un îndreptar social, unde toate trebuie făcute la anumite vârste?

N-ai terminat facultatea la 21? Ai împlinit 24 în facultate? Studiezi la infinit? Pariaaa!

Ai 25, tot singur ești? Trece timpul, dacă nu te-a cerut până acum...sigur nu vrea nimic serios de la tine. Vezi că... acum sufli-n tortul cu 30 de lumânări, ar trebui să faci asta cu

copilul pe picioare. Ai împlinit 30 și n-ai un copil în plan?

Să nu te uiți în ochii lor când te întreabă asta. Sunt bulbucăți și hipnotici. Uneori întrebarea vine cu surâs ipocrit, iar răspunsul tău îi surprinde cu mâna stângă pe diafragmă. Parcă i-ai lăsat fără aer. N-ai la ce altceva să te gândești, de-acum nu mai e nimic de făcut mai bun. Bagă-ți mințile-n cap. Panica pe care societatea ne-o aruncă în ochi ne face să ne abandonăm și să renunțăm la ceea ce suntem, credem și ne dorim. Ne împinge cu o forță uluitoare, ne aruncă să ne uniformizăm.

Să facem lucrurile la timpul lor, chiar dacă nimeni nu e în măsură să ne spună care e timpul. S-a stabilit un timp și trebuie să îl urmăm. Ne-am standardizat, nu?

Nu știi dacă ați observat, am renunțat să vorbesc despre mine la persoana a treia. Ea face, ea crede, ea știe. Ea sunt eu. Cred că v-ați dat

seama... oricum. E un truc, să vorbești despre tine la persoana a treia e ca și cum pasezi altcuiva ce simți tu – și te eliberezi de responsabilitate și asumarea a ceea ce alții e posibil să nu accepte. E un skill social bine pus la punct, foarte utilizat. Exact ca atunci când vrei să afli ceva, dar nu vrei să știe ceilalți că întrebi pentru tine, așa că spui Întreb pentru un prieten. Evident că toți știi că e vorba despre tine, dar tu te poți preface că nu știe nimeni. Îți dă curaj.

E ca și cum vorbești cu tine. Despre tine. Ai o viziune dublă asupra ta; și obiectivă – și subiectivă. Poți alege când să fii asumat și când să pasezi responsabilitatea.

Respiră adânc.

E ceva ce nu-mi dă pace, de-asta am decis să vin, până la urmă, aici. Visez că dorm și mă trezesc din somn cu senzația de sufocare. Am gura plină de pământ umed, alerg

la baie și încep să scuipe în chiuvetă. Doar că gura mi-e tot mai plină de pământ. Scuipe și nu se mai termină. Dau drumul la apă rece, pun multă pastă pe periuță și încep să mă spăl frenetic pe dinți. Dar periuța e mai mult o lingură cu care scot nisipul umed din gură.

Când e prea mult – și simt că înghit, încep să scot nisipul cu mâna. Îmi bag ambele mâini în gură și încep să rânesc. Am pumnii plini de nisip, îmi clătesc gura și mă culc la loc. Asta e și momentul în care mă trezesc și realizez că am visat.

Adorm și visez că sunt balerină la Balshoi. Dansez – cu o perfecțiune care numai în vise cred că e posibilă, până când rămân fără picioare. Mă transform într-un titirez – și nu mă mai pot opri. Sunt solicitată; vin de departe, am primit un telefon. La capătul firului nu vorbea nimeni, dar eu am înțeles totul, am pus telefonul înapoi în furcă, mi-am făcut bagajul

și am plecat la Balshoi să fiu prim-balerină. Toată lumea mă aștepta. Eram rujata și aveam pielea perfectă, albă, luminoasă.

Știu deja când o să mă trezesc. Imediat ce încep să mă învârtesc tot mai repede, să nu mai am picioare, să mă transform în titirez, ochii încep să mi se dezlipească. Dar nu vreau să-i deschid de tot. Vreau să rămân prim-balerină. Când mă trezesc, toată ziua aia mă gândesc la sensul vieții.

Întotdeauna visele astea două vin împreună. Sunt repetitive și merg mână-n mână. Vin ele de undeva. Algoritmi spirituali: niciodată bazați pe veridicitate, întotdeauna pe preferința ta. Chiar dacă mascată.

Pauză lungă. Rostește imitându-i pe toți cei angrenați în conversație.

Ce-o să fac dacă o să mă copleșească sensurile și teamă că nu le găsesc rostul?

Ce să faci, zâmbești și dai pe gât ceva. Bei până când simți că nu te mai interesează sensurile. Dă-le-n puii mei de filosofii, trece viața pe lângă tine și tu stai să-i cauți sensul. Acu'sincer. Nu câștigi nimic. Nici timp, nici sens, nici viață.

Mă pun imediat în mișcare. Pornesc muzica, dansez, consum energie, creierul se concentrează pe coordonarea mișcărilor, nu mai e loc de gânduri inutile. Fii proastă, hai, te rog, fii proastă. Fă-ți un bine și lasă-te de gândit. Proștii sunt întotdeauna mai fericiți.

Dă-te cu un ruj ieftin, boiește-te hidos, râzi tare, zâmbește cu toată gura tipului de la masa din spate. Arată-i cât ești de proastă, cucerește-l cu prostia ta, multora le place chestia asta. Orice, fă orice, numai nu te arăta deșteaptă. Nu-i speria pe ceilalți.

E o lume lipsită de sens, în care iubirea e un lux destinat celor bogați și fericiți. N-ai cum să iubești, zice

lumea, dacă nu ești deja bogat și fericit. Poți să iubești doar atunci când nu ai de hrănit alte guri.

Dacă s-ar asculta, s-ar înțelege, ei nu își dau seama câte guri hrănim oricum: gura lumii e cea mai nesătula. Ocupă mai mult timp și mănâncă cel mai mult. Pentru aia muncesc toți. Asta e gura pe care se luptă ei să o hrănească. De-aia n-au timp să se gândească la ce contează cu adevărat, de-asta își urăsc joburile și sunt osteniți. Pentru că muncesc să întrețină gura lumii. De la 9 la 6 – și peste program – muncesc ca să hrănească gura lumii. Doar că ea nu se sătura niciodată. E mereu flămândă și pofticioasă.

Am face orice pentru certitudini. Iar când le avem...ne sperie, le privim ca pe niște nedreptăți, arătăm public că suferim de mania persecuției, mereu trăim senzația că are cineva ceva cu noi. De ce e așa, de ce nu e invers? Vrem certitudini, dar le

vrem pe alea care ne convin. Vrem perfecțiune, dar ne chinuim rău de tot să-i facem față.

E mai mult decât am putea duce. Ne place să credem că suntem mai mult decât suntem – de fapt. Poate de aici ni se trage și nevoia de certitudine, obsesia căutării și descoperirii unui sens, unui anume sens.

Vrem să trăim corect, dar nu știm exact de ce, vrem și să trăim așa cum simțim, dar ne preocupăm prea mult dacă e moral. Vrem să fim buni, dar nu ne putem abține de la micile răutăți cotidiene. Vrem mereu să fie altcineva de vină, să nu ne asumăm nimic, să fim victime perfecte, să câștigăm bile albe, să ni se scadă ziua trecută de pe factura Karmei, cum se scade luna de vară la factura de lumină. Vine mai mult, din oficiu, iar când te aștepți mai puțin – și ai consumat bine de tot, hop, vine mai puțin. Îți scad ce ți-au pus atunci din oficiu. Așa vrem.

Totul... fără efort. Să facem ce vrem, dar să se încadreze la bine făcut.

Vedeți? Oricât am încercat să schimb subiectul, pe ici-colo, focusul a rămas pe aceleași gânduri. Cine suntem, care e scopul vieții, cât control avem asupra ei? Avem nevoie de aprobările sau dezaprobările de rahat ale celorlalți? Ne face mai buni validarea celorlalți? Vrem să fim mai buni pentru noi, sincer, sau teama ne guvernează alegerile?

Eu vreau să hrănesc gura lumii cu nisipul ăla ud, ăla care-mi curge din gură când mă trezesc în miezul nopții, ăla pe care îl rânesc cu pumnii. Să fiu prim-balerină la Balshoi și să nu mă mai intereseze ce urmează... mai mult decât ce e aici și acum. Am făcut o pasiune pentru pierderea asta de timp. Îmi place mult să fiu cu un pas înainte, să știu ce urmează, să nu mă prindă nimic nepregătită. Îmi plac surprizele, mai ales alea la care

mă aștept. Pe celelalte nu prea știu să le gestionez.

Greta tresare, se oprește brusc din vorbit, scormone în geantă și scoate telefonul. Îl duce la ureche.

Un minut, vă rog, mă iertați pentru întrerupere.

Alo! Alo! Aloooo!

Acoveră receptorul cu palma și se adresează – șoptit – publicului.

Despre telefonul ăsta vă vorbeam mai devreme. (*zâmbește*) Care nu suna niciodată, la capătul căruia nu se aude nimeni, dar eu știu că e oferta aia de la Balshoi. V-am zis de ea. Cum ce mai caut aici? Caut ceea ce căuta toată lumea, cel puțin până ajung la Balshoi. O secundă, vă rog, mă iertați!

Alo! Am revenit. Mă auziți? Mai sunteți acolo? Alo, mâine e bine? Nu am multe de strâns, viața mea încape într-o trăistuță de pânză. Sunt gata oricând.

Când nu se aude nimic la capătul firului... mereu e speranță. Speranța că poate nu auzi tu – când sună telefonul, când îți răspunde cineva la alo, speranța că îți poți face zilnic bagajul și poți pleca la Moscova. Important e ce vrei tu să crezi, ce vrei tu să fie. Important e să verifici, din când în când, telefonul. Nu se știe niciodată cine e la celălalt capăt, ce poți s-auzi.

Dacă nu-ți convine ce auzi, simplu, închizi. Dacă te înjură, înjuri și tu. Dar poate e liniște. Și ai ocazia să auzi ce îți dorești. Și-atunci știi că e de la Balshoi.

Nu, stați liniștiți. Mai e timp. Pot să mai stau puțin. Nu mă grăbesc să ajung. Asta dacă... e-n regulă și pentru dumneavoastră. De obicei, când ajung, mă trezesc. Nu e grabă cu trezitul ăsta. Odată trezit, multe speranțe se pierd.

Aseară, când m-am întors acasă, m-am întors cu gândurile astea.

Dar nu-s de azi, azi sunt doar mai puternice. Ada, prietena mea vorbea ca o tâmpită, se lăuda cu faptul că s-a măritat și a făcut repede de tot un copil, simte că a realizat ceva în viață. Mi-a zis că s-a așezat la casa ei și nu mai trebuie să facă eforturi: nici profesionale, nici financiare, de niciun fel. Trebuie doar să suporte urletele copilului. S-a desăvârșit. N-aveam cum să mint că-mi doresc același lucru și eu. S-a supărat degeaba când i-am zis că viața nu e doar despre confortul ăsta primitiv.

Soră-sa fura haine de prin mall-uri, numai ea știe cum reușea, iar acum se dă și ea o mare doamnă. Vorbește despre credite pentru apartamente și despre joburi serioase, bine plătite. Și-asta e bună la dat lecții. Zice că visează să se mărite la castel și să facă mulți copii. Să își aștepte bărbatul cu sarmalele calde și să îi calce cămășile. Jucau niște roluri penibile care nu li se potriveau deloc, m-am tot gândit dacă vorbesc serios sau nici ele nu

știi ce vor și cine sunt de fapt. E tare mișto să te mulțumești cu puțin, ești mereu fericit.

Am recapitulat tot drumul: trebuie să te măriți repede, să faci un copil, pe al doilea să-l faci repede după primul, cât ești tânără. Trebuie să îți iei credit pentru o casă, nu se poate să stai cu chirie, doar nu ești ultimul ratat. Casa să nu fie prea mică, nu știi niciodată cine se perindă prin ea și câți copii ajungi să ai, să fie loc! Și trebuie să îți iei un job la modă. Nu, evident că nu trebuie să îți placă, să îl faci prea bine, cu implicare sau să ai rezultate, trebuie doar să fie genul ăla de job după care aleargă toată lumea. Adică să te țină de dimineață până seara în birou, atât de ocupat încât să ajungi să crezi despre tine că ești foarte important.

De-asta am venit aici. Să devin mai ocupată. Să nu mai am timp să mă gândesc la viață, la sensul ei, să nu mai am timp să răspund la telefon,

să uit de Balshoi. Să nu mai visez. Să hrănesc și eu gura lumii, să ies din rolul de eternă fascinație, să intru în rolul victimei, să fiu persoana aia care face aceleași lucruri pe care le fac toți ceilalți. Să-i prind din urmă pe ei. Să-i întrec. Poate cu două joburi și doi copii dintr-o lovitură, care să apară brusc și să fie mai mari decât ai lor. Aș putea să-i înfiez.

Când mai aud replica trece timpul, ai 30 de ani, când îi mai faci, ai mei au deja 2 ani, să le răspund: ai mei au 5 ani, ți-am luat-o înainte, ce zici de asta? Ca și cum am face concurență. Aș juca puțin și jocul ăsta, dacă aș ști că asta o să le ofere noi subiecte de discuție. M-am chinuit trei ani să mă bucur acum de un copil de 2 ani, iar ea are deja unul de 5. Practic e cu trei ani înaintea mea, dar fără să fi făcut vreun efort.

Cam așa sună discuțiile lor. Cam așa și discuția din care m-am retras ieri, când nu mai nimeream drumul

spre casă – și când am luat decizia de a veni astăzi aici, la dumneavoastră, să devin ocupată. Să uit de Balshoi, de visele mele, de sensul vieții, să mă las asimilată de gura lumii.

Ce să fac? În general, mult bine. Îmi place să fac bine. Știu să fac bine. Sunt aproape celebră pentru asta. Să schimb lumea, să fac bine. Aproape am transformat binele – din adjectiv... în substantiv.

Altceva? Da, mai știu să fac și altceva. Să fiu liberă, creativă, să cred în ceea ce fac. Să mă implic în ce fac. *(pauză)* Cum adică... ce fac, concret? Visez. Duc o viață boemă, profund satisfăcătoare, dar prea fericită ca să le permită celorlalți să mă placă. Ei mă vor nefericită. Așa trebuie să fii astăzi. E în fișa postului.

Dacă ești prea fericit... e ceva în neregulă cu tine. Dacă îți place ce faci, iar e ceva în neregulă. Nu trebuie să îți placă ceea ce faci, trebuie să faci ceva care să te țină ocupat toată ziua.

Să nu mai gândești, să nu ai timp să descoperi ce îți place, să nu ai vreme destulă să lupți pentru visurile tale. Mă înțelegeți?

Nu e destul ce fac? Cum adică? Dar dumneavoastră știți să faceți ce fac eu? Sau, poate, sunteți prea ocupat? Nu, nu vreau să vă jignesc, Doamne ferește, nu de asta sunt aici. Am venit aici să îmi oferiți ocazia să devin ocupată. Să îmi construiesc imaginea aia care a urâțit pe toată lumea. Să mă uniformizez.

Asta doar dacă postul mai este liber. L-am găsit aseară pe internet și m-am grăbit să aplic. Trebuie să recunosc că mă surprinde faptul că v-a atras atenția CV-ul meu. Nu mă așteptam să mă invitați astăzi aici.

De fapt, dacă nu sunt prea indiscretă, chiar v-aș întreba ce anume v-a atras atenția atunci când ați decis să mă sunați pentru interviu. Ah, faptul că scrisoarea de intenție denotă fericire? Ce interesant, trebuie să fie

foarte ofertant să distrugeți visurile oamenilor, cred că-i selectați pe cei cu care vreți să aveți cele mai bune rezultate. Cu cât visul e mai mare, cu atât mai mare e și provocarea.

E în regulă, înțeleg. Și pentru mine e o provocare la fel de mare. Să vin de bunăvoie la întâlnirea asta.

Scoate telefonul din geantă și citește tare anunțul de lucru. Ridică privirea după ce citește fiecare cerință.

Căutăm persoană îndrăzneată și descurcăreața .

Hmm... depinde de situație.

Experiența în domeniul imobiliar sau vânzări reprezintă un avantaj.

Nu am. Am experiență, după cum v-am menționat mai devreme, în cu totul alte lucruri. Sunt liber profesionist, da. Foarte bogat în experiențe.

Persoana dinamică, sociabilă și optimistă.

Da, cred că tocmai aceste mari calități v-au determinat să mă invitați la

interviu. E ofertant să priviți procesul de distrugere a lor.

Abilități de negociere și comunicare, persuasiune.

Cred că da, dacă v-am convins să ne întâlnim astăzi.

Capacitate de prioritizare și organizare.

Da, marile mele atuuri. De-asta și urlă gura lumii.

Spirit de echipă, motivare pentru atingerea obiectivelor individuale.

Asta îmi sună de parcă nu aş avea ce să caut aici, obiectivele mele individuale nu au legătură cu ceea ce faceți dumneavoastră aici.

Capacitate de valorificare a oportunităților de vânzare.

Întotdeauna sunt formulate atât de pompos niște lucruri simple? Doar întreb. Pentru că e prima oară când am o astfel de întâlnire. Și deja pare fascinant de... ce vreau să spun e că, uimitor, toate cunoștințele mele fac

asta. Zi de zi. Da, am o prietenă care a făcut asta trei ani. A știut că dacă trage tare, după un timp, va avansa. Voia să devină Customer Success Manager.

Se trezea în fiecare zi la 7, pleca la 8, făcea cam o oră până la locul de muncă, trebuia să stea acolo până la 6, doar că mereu o prindea miezul nopții. Nu numai că nu i-a mărit salariul, dar în ziua când aștepta marele anunț, că a devenit Customer Success Manager, directorul general i-a prezentat noul angajat care va ocupa postul respectiv. Strategia era să aducă pe cineva din afară, nu să avanseze cei interni. Se simt mai în control, am înțeles, când aduc un străin. Zice că n-are prieteni printre cei vechi, deci nu favorizează pe nimeni – și dă mai ușor ordine. Sunt mai multe iluzii într-o corporație decât sunt în viața mea boemă – de zi cu zi. Eu nu mă iluzionez că mă vor suna de la Balshoi, doar sper. Ei se iluzionează. Și ziua promovării lor

coincide – de fapt – cu concedierea lor. Explicația e mereu simplă: căutăm un aer proaspăt. Partea bună e că știu să te țină ocupat: și la muncă, dar și când te concediază – pentru că îți petreci tot timpul căutând un nou loc de muncă.

Unde mă văd peste cinci ani? Mai e de actualitate întrebarea asta? Nu, nu m-am mai lovit de ea, v-am spus, e prima dată când vin la un astfel de interviu, dar am prieteni cărora le-a dat bătăi de cap. E o întrebare capcană, nu? Dacă spui că nu știi, îți plac surprizele, ești descalificat și catalogat ca fiind un ratat care habar n-are ce vrea de la viață. Dacă știi prea bine ce vrei să faci... minți. Iar dacă planurile puse pe masă sunt prea bune...riști să ți le fure și nici să nu te angajeze.

Da, prietenii mei au pățit asta. Totul e posibil. Vă spun sincer, sunt dispusă să vă răspund prin ceea ce vă place cel mai mult să auziți. Nu,

nu sunt deloc ironică, vă cer scuze dacă s-a interpretat așa. Doar că, vedeți dumneavoastră, dacă intrăm în detaliile astea...e ca și cum ne întoarcem de unde am decis să plec eu: la sensul vieții și la filosofie. Ceea ce nu are legătură cu imobiliarele. Trebuie să rămânem pragmatici și ocupați. Eficienți. Proactivi, cum se spune la corporații. Nu ar trebui să ne dăm timp de gândire. Devenim mai greu de manipulat.

Eu sunt aici, dispusă să renunț la filosofie și la visul meu. Aș vrea să mă angajez. Poate mă întrebați după un an... unde mă văd peste cinci. E mai simplu atunci. O să încep să gândesc ca un om ocupat și realist.

Nu înseamnă că sunt angajată... înțeleg...vorbeam ipotetic. N-am știut că răspunsul la întrebarea asta e definitiv pentru alegerea candidatului ideal. Altfel, poate v-aș fi răspuns că mă văd pe scena de la Balshoi, dansând; într-un parc mare,

pe bicicletă – mâncând o înghețată de ciocolată, citind o carte bună sau văzând un film alb-negru, meditănd la sensul vieții. Sau poate încă aș fi în așteptarea telefonului care nu sună niciodată. Oricum ar fi, partea bună e că pot fi cine vreau eu să fiu.

Scurtă pauză. Aparté.

Dacă ținuta office o să mă strângă până o să mă sufoce? Dacă n-o să mă mai recunosc – îmbrăcată în fusta aia dreapta, în cămașa cu mâneci strânse pe încheietura mâinii, în sacoul prea strâmt...? Dacă picioarele mele vor pierde amprenta balerinilor, prea obosite de tocurile de zi cu zi? Mi-e teamă că nu-mi voi găsi locul între pereții de sticlă, că o să trebuiască să râd la glumele lor proaste, în pauzele de țigară, ca o să trebuiască să zâmbesc fals în pozele făcute ca să demonstrăm pe social media că suntem o echipă veselă și sudată.

Mi-e teamă că trebuie să mimez bucuria că mergem în team building, când aş prefer să stau acasă și să fac lucrurile care îmi plac cu adevărat. Mi-e teamă și că nu le pot spune că nu merg, pentru că n-ar înțelege că distracția lor mi se pare de doi bani, la fel cum și lor li se pare de doi bani arta mea. Mi-e teamă că o să mi se imprime în nări mirosul de corporație, de mocheta proaspăt aspirată, de parfumuri la modă, fără personalitate. Că o să mă pierd în mormanul de roboți cu ecusoane prinse-n piept. Că o să-mi vâjâie capul de la vocile lor ascuțite și false.

Mă tot gândesc la sunetul clicurilor, la tastele care clămpăne, la telefoanele care sună neîntrerupt – și la vocabularul lor – redus la câteva fraze – clișeu. Mă tem că o să le preiau tonurile, ca o să ajung să...

Da, vă urmăresc, mă iertați, căzusem puțin pe gânduri. Încercam să vă

ofer o motivație bună pentru care să mă alegeți pe mine. Dar n-am găsit-o. Am, în schimb, o mulțime de motive pentru care să renunț la... sacoul ăsta, la cămașa asta – care mă face să mă simt apretată, la fusta și la tocurile astea incomode, la corsetul ăsta social și la jobul vostru din cabina asta de sticlă.

După ce renunță la haine, Greta rămâne într-un body, desculță.

Păstrați-vă hainele office, nu, de fapt, nu. O să le păstrez, nu se știe niciodată, poate le mai folosesc, poate mi s-or potrivi vreodată.

Pe fundal începe să cânte Lakmé, Delibes. Pe măsură ce Greta vorbește, muzica va crește și ea în volum, iar Greta va vorbi tot mai tare – încercând să se facă auzită.

Mă duc să-mi caut balerinii. Să aștept telefonul ăla la capătul căruia nu vorbește nimeni. Să le vorbesc eu.

Sunt liberă să mă gândesc la sensul vieții, să caut drumuri, să gădesc răspunsuri. Sunt liberă să mă întorc la căutările mele, să respir aer curat. O să mă gândesc la oferta dumneavoastră, dacă vreodată o să-mi caut iar locul între voi. Ba nu, nu o să mă gândesc. De fapt... nu știu.

O să-mi amintesc liniștea în care răsună clic-urile și telefoanele, sunetul tocurilor de pe pardoseli. Și mirosul de Wc – miroase tare urât aici la voi, a WC parfumat cu odorizant ieftin. Jenant, tare rușinos pentru o corporație care se respectă. Credeam că la voi sunt toate perfecte, că doar arta e imperfectă. Și artiștii. Nu și voi.

Am văzut că aveți colege care nu se spală pe mâini când ies de la baie. Dar se rujează extra. Să fie frumoase.

N-am nevoie de nimic din ce-mi puteți oferi voi. Tot ce îmi trebuie e în mine.

Mă duc să caut esența lumii, nu forma ei mă interesează. Vreau să investesc în cauze nobile, nu în apartamente din zone rezidențiale. Nu sunt absurdă să cred că pot să schimb lumea voastră, vreau doar să nu se întrepătrundă cu lumea mea. Am auzit că vă place să complicați lucrurile, că asta vă face să vă simțiți mai importanți, mai utili societății. Că faceți ședințe în care căutați metode prin care să convingeți umanitatea ca voi ați inventat roata, acum, în secolul 21, că tot ce au crezut ei despre roată a fost o iluzie.

Tot ce vreți voi să mă învățați despre viață... eu am înțeles deja. Invers e mai complicat de realizat. Mă duc să dansez. Viața se învață trăind-o, nu controlând-o. Băgați bine la cap! Mă duc să dansez, o să dansez cu telefonul în mână, o să mai răspund la el din când în când, și că o suna, dar și dacă nu-l aud sunând. O să fiu cu bagajul pregătit. O trăistuță de pânză. Cât să-l

pot ține pe umăr. Nimic greu, nimic strălucitor, nimic care să-ți fure ochii. Doar o trăistuță de pânză, balerinii în picioare – și căștile pe urechi. O să dansez pe stradă, o să fiu liberă. Liberă – liberă.

Să deschideți ferestrele, aerul condiționat nu scoate bine mirosul ăla închis din baie. O să vă îmbătrânească măștile pe față, nu știu cum de puteți să respirați bine cu ele pe nas. Nu vi se văd ochii. Arătați-vă sufletul!

Ah..! Și să dansați... seara, când plecați de-aici, să dansați! Dansați, dansați, altfel suntem pierduți!

Lumina scade până la infinit. Într-un spot, Greta dansează. Pe fundal – Lacul Lebedelor, finalul. Melodia va dura cinci minute, tot atât timp va fi un dans în spot. Dansul poate fi atât alegoric, Greta dezbrăcând haine oficiale, în mișcări contemporane – terminând în body, cu mișcări clasice de balet, fie un dans contemporan liber, fie în totalitate pași de balet. Lumina se va

stinge definitiv doar după 3- 5 minute de dans. Înainte de reaprinderea ei, în scenă, în spot vor fi doar balerinii și un telefon mobil care sună.

S F Â R Ș I T

apariție: septembrie 2020

Editura UNITEXT a UNITER

Str. George Enescu nr. 2-4
010305 București, România

www.uniter.ro

Tel: 021 3113214, 021 3134278

e-mail: unitext@uniter.ro

Tipărit la Vizual-Graph SRL